

ПАГОНЯ

РЭГІЯНАЛЬНЫ АГЛЯД: ГОРАДНЯ — БЕЛАСТОК — ВІЛЬНЯ

ЗАСНАВАНА ў 1920 Г.

№ 7 (21)

2 красавіка 1993 г.

Кошт 5 рублёў

Фотарэпартаж

Жыве Беларусь!

Прыгадваюцца старыя пажоўклыя фотаздымкі міжваеннага часу. Сьвяточны сход дзесьці ў Віленскай Беларускай гімназіі. На сцэне прэзідыум, над галоўкамі — аздобленая Бел-чырвона-белымі сьцягамі Пагоня. Сьведкамі й ўдзельнікамі падзеі, якая нібы паўтарала пажоўклую фотавыву, зрабіліся тыя гарадзенцы, якія прыйшлі 25 сакавіка ў Лялечны тэатр, дзе адбылася ўрачыстая Акадэмія з нагоды 75-х угодкаў абвешчання незалежнасьці Беларускай Народнай Рэспублікі. Гэтак жа сама сцэна была аздоблена нашым гэрбам і сьцягамі. На працягу вечара мяне не пакідала пачуцьцё таго, што не зважаючы на тое, што мінуў немалы час і тых людзей са старога здымка ўжо, мабыць, няма ў жывых, іхняя вера ў нашыя беларускія ідэалы жыве дагэтуль.

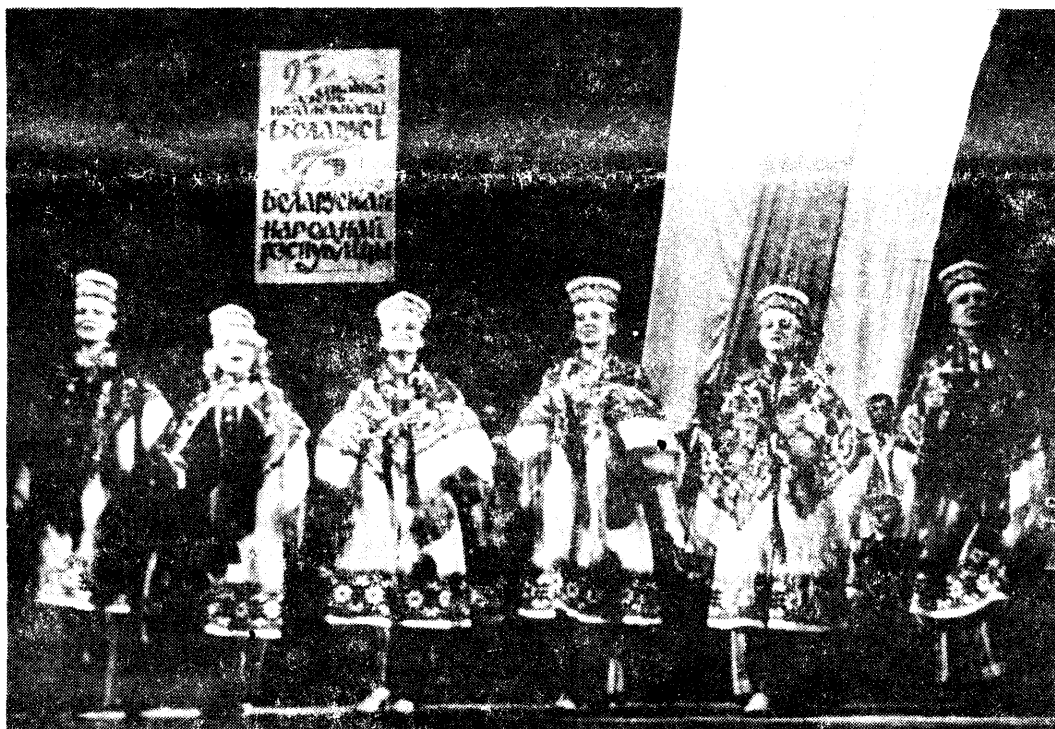
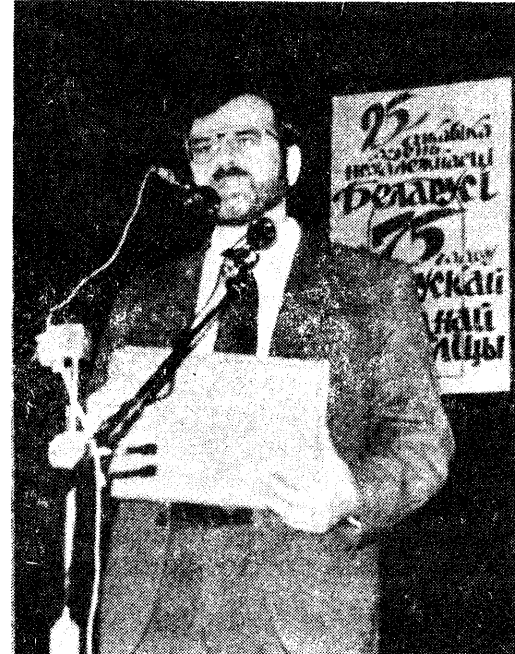
Поўнай была ня толькі зала, але й балкон. Прамоўцы вельмі хваліліся. Ініцыятыву ўзяла Гарадзенская філія Беларускай Сацыял-Дэмакратычнай Грамады, пераемнікі справы стваральнікаў БНР. М. Патрэба меў даклад аб гісторыі змаганьня за незалежнасьць Беларусі ў 1917-18 гадах, прафэсар А. Пяткевіч пазнаёміў з дзеячамі Ураду БНР (даклад надрукаваны ў папярэднім нумары «Пагоні»), В. Руднік меў выклад пра дзеяньні Ураду падчас яго знаходжаньня ў Горадні. Рынкевіч дапоўніў сказанае звесткамі аб міжнародным становішчы Дзяржавы. Была зачытана віншавальная тэлеграма, дасланая з Англіі намеснікам старшыні гарвыканкама А. Мілінкевічам.

Хор клюба «Паходня» выканаў «Мы выйдзем шчыльнымі радамі», «Магутны Божа» і «Пагоню». Пасьля ўрачыстай часткі адбыўся канцэрт народнага ансамбля «Нёман» пад кіраўніцтвам заслужанага дзеяча культуры Беларусі А. Чопчыца.

(бс.)

На здымках: 1. Прамаўляе прафэсар А. Пяткевіч. 2. Свой даклад чытае М. Патрэба. 3. Выступае ансамбль «Нёман».

Фатаграфаваньне У. ВІДЭРКА.

Амэрыканцы дбаюць пра нас

Днямі кангрэс Злучаных Штатаў Амэрыкі ратыфікаваў праэкт прэзідэнта Біла Клінтана аб вылучэньні Беларусі 65 мільёнаў даляраў для падтрымкі прамысловасьці і інтэграцыі яе ў агульны рынак.

Г. А.

Уваходзінаў ня будзе

Адсутнасьць уласнай вытворчай базы для вырабу абсталяваньня для памежных службаў, непамерныя кошты на яго ў краінах блізкага замежжа не дазваляюць гарадзенскаму памежнаму атраду зрабіць навасельле палізі вёскі Гожа. Толькі каб перавезьці існуючае абсталяваньне, пракласьці лініі спэссувязі і іншых камунікацый, памежнікам трэба некалькі дзесяткаў мільёнаў рублёў. Такіх сродкаў пакуль што няма. Таму ўрад прапануе ахоўнікам мяжы здаваць сродкі самім.

На патрэбы праваслаўнай эпархіі

Для патрэб праваслаўнай Эпархіі хутка будзе перададзена архітэктурная забудова ў гістарычнай частцы Горадні па вуліцы Ажэшкі, 28. У двухпавярховым будынку, які, дарэчы, патрабуе добрага рамонту, будзе разьмешчана крама па продажу прадметаў культуры і змантавана тэхналагічная лінія па вытворчасьці сьвечак. Поўная перадача будынка адбудзецца толькі тады, калі 28 сям'яў гэтага дома атрымаюць новае жыллё за кошт Эпархіі.

Крадзежнікі ў сутанях

Скарыстаўшы пад ёмны кран, гарадзенскія крадзежнікі мінулай восеньню здолелі зьняць са званіцы Сьвята-Уладзімерскай царквы ў Горадні бадай дзесяціпудовы медны звон. Як стала вядома, звон нядаўна быў знойдзены. Але ён ня хутка трапіць на сваё месца, бо злодзеі пасьпелі расьпілаваць яго на часткі.

На жаль, на лаве падсудных з аматараў лёгкай нажывы ніхто не апынуўся, бо, як высветлілася, у гэтай

справе замяшаны «служба Божы», якога папросту звольнілі з пасады.

(гс.)

ПАЖАР

30 сакавіка напачатку другой гадзіны дня ў цэнтры Горадні паваліў чорны дым з дома № 1 па вул. Ажэшкі. Дом належыць Ленінскаму ЖРЭУ, аднак у ім зараз месціцца, як найменей, 15 розных арганізацыяў.

Пажарнікі, якія хутка зьявіліся, убачылі, што гарыць драўляная лесьвічная пляцоўка на апошнім паверху, на якой стаяла шафа з дакумэнтамі, што, дарэчы, прычыну правілаў пажарнай бясьпекі. Як высветлілася, шафа і дакумэнты належаць аддзелу сацзабесьпачэньня аблсабесу, які арэндуе памяшканьні ў гэтым будынку. Агонь хутка перакінуўся на сухую драўляную столь.

Для нашага горада гэта быў незвычайны пажар, паколькі ў яго тушэньні бралі ўдзел адразу тры пажарныя аўталесьвіцы, што на памяці саміх пажарнікаў адбылося ўпершыню. Акрамя таго, давалася выклікаць міліцыю, каб пазбавіцца «дапамогі» шматлікіх цікаўных.

Тушылі каля дзвюх гадзін. Згарэла 100 кв. м даху, лесьвіца і адзін габінэт, які арэндавала камэрцыйная фірма, і шафа з дакумэнтамі.

Прычыны пажара пакуль невядомыя.

Дзьве дэманстрацыі

Урачыстасьці, прысьвечаныя 75-м угодкам абвешчання незалежнасьці БНР у Менску, пачаліся 20-га сакавіка, як гэта ня дзіўна гучыць, маніфэстацыяй бальшавікоў пад агульным лёзунгам «Фашизм не пройдзе». Выглядала гэта даволі недарэчна: пару тысячаў пераважна пэнсіянераў з няпрыстойна нахабнымі лёзунгамі, саматужна накрэмзанымі на ватмане й прымацаванымі да негабляваных ліштваў выклікалі даволі сумнае пачуцьцё. Моладзь, якая ішла па праспэктзе й ехала ў транспарце, пасьмейвалася, трэба заўважыць, даволі недобрабычліва.

21-га, у нядзелю, шэсьце ладзіў БНФ. Адрозьніваў адначыць, што сярэдні ўзрост дэманстрантаў быў гадоў на дваццаць меней (прыкладна ад сарака да пяцідзесяці), а колькасьць разоў у дзесяць болей. Усё было дыхтоўна й прафэсійна падрыхтавана. Наперадзе з лёзунгам «Народ! Барані сябе сам!» пад барабаньні бой крочылі харугвы Беларускага згуртаваньня вайскоўцаў. Яны называліся «Вітаўт», «Альгерд», «Каліноўскі», «Агінскі», «Касьцюшка», «Няміга», «Сьвіслач» і г. д. Далей, мэтраў праз сто ішла асноўная калона. Наперадзе ў шляхетных строях, з сурмамі ў руках крочыў майстра Пузыня з сынам і папалчнікамі. За імі пад лёзунгам «ВІВАТ АЛЬБАРОСІЯ ЛІБЭРТА!» ішлі шчаслівыя Зянон Пазыняк і галоўны мастак шэсьця Мікола Купава.

Менск ужо даўно ня бачыў нічога падобнага. Уражвала ўсё: і колькасьць людзей, і колькасьць бел-чырвона-белых сьцягоў і Пагоняў, партрэты князёў, урада БНР, а самае галоўнае — выдатная мастацкая якасьць усяго гэтага. Дэманстранты з пляцу Незалежнасьці прайшлі ў Купалаўскі сквер, дзе адбыўся мітынг.

Калі па гэтых дзвюх падзеях ацэньваць сітуацыю ў грамадстве, дык мне здаецца, яна не на карысьць бальшавікоў. Праўда можна дапусьціць, што дваццаціга людзей магло бы быць паболей. Проста было дрэннае надвор'е, ішоў дробны дождж. А тыя, хто й дагэтуль хоча шыхтом павесіць нас да сьветлае будучыні, зразумела, людзі сталага веку, хворыя, ім не на дэманстрацыі хадзіць, а ляжаць бы пад пледам на канапе, ды глядзець тэлевізар. А таму ў мяне выклікаюць абурэньне тыя «шэрыя сьвіткі», якія выстаўляюць пад сьцюдзёны вецер старых, а самі хаваюцца да пары-часу.

Я. ДУБРОЎСКІ,
Менск.

ШАНОЎНЫЯ ЧЫТАЧЫ!

Вы можаце выпісаць газэту «Пагоня» на другое паўгоддзе 1993 года. Кошт падпіскі на 1 месяц — 50 руб. 50 кап., на 3 месяцы — 151 руб. 50 кап., на паўгода — 303 руб. Індэкс газэты 63124, выпісаць яе можна ў любым аддзяленьні сувязі Рэспублікі Беларусь. Падпіска на ўсе беларускія выданьні з 1 красавіка па 20 траўня сёлета.

Не забудзьцеся падпісацца на «Пагоню»!

Грамадства

Абрэвіятуры — «пераемніцы»

Канец XX стагоддзя ўвойдзе, напэўна, у сусветную гісторыю як час перамогі дэмакратыі. Ва ўсіх краінах Эўропы да ўлады прыйшлі тыя, каму народ выказаў давер на выбарах. Даверыўшы людзям, за якіх, яны прагаласавалі, юрыдычную ўладу над сабой, грамадзяне краіны бяруць на сябе маральную адказнасць перад усім светам за тое, што робяць іх прэзідэнт, парламэнт і ўрад.

Беларусь засталася адзінай эўрапейскай краінай, у якой такіх зьмен не адбылося. Выбары ў нас прайшлі тады, калі яшчэ панавала таталітарная сістэма, і той факт, што ў парламэнт здолела трапіць невялікая група непатрэбных сістэме дэпутатаў, азначае толькі тое, што таталітарызм пачаў даваць першыя расколіны. Да апошняй сесіі Вярхоўнага Савета захоўвалася яшчэ юрыдычнае права парламэнта кіраваць Беларуссю. Але калі ён парушыў нават закон, які сам прымаў, не даў народу выказаць сваю думку, дык і гэтак права зрабілася вельмі сумніўным. Што датычыць маральнага боку справы, дык аб гэтым увогуле няма чаго і казаць.

Дэмакратычная дзяржава ўзроўню канца XX стагоддзя, за якую беларускі народ будзе несці маральную адказнасць, яшчэ не ўтварылася. У гэтым мы адсталі ад нашых суседзяў, якія перажылі разам з намі камуністычную дыктатуру. Новы посткамуністычны сьвет будзеца вакол нас, але мы, ня маючы яшчэ сваёй сапраўднай дзяржавы, хаця й пасіўна, удзельнічаем у гэтым будаўніцтве. Зараз закладваюцца тры цагліны, з якіх збудзецца новае сусветнае жыццё ў наступным стагоддзі. Зараджаюцца тыя адносіны, якія будуць панаваць паміж намі і нашымі суседзямі. Калі нехта не зьвяртае ўвагі на Беларусь, гэта яго справа, але ўсе павінны ведаць, што беларусы яшчэ не сказалі свайго слова, а якім яно будзе, залежыць і ад падзей сёньняшняга дня.

Падобнае стварэньне новага сьвету адбывалася на пачатку нашага стагоддзя, калі на руінах імперыі адраджаліся старыя і ўтвараліся новыя дзяржавы. Тыя з іх, якія раней ці пазней апынуліся пад уладай расейска-камуністычнай імперыі, а сёньня выслабніліся ад яе, лічаць сябе пераемнікамі дзяржаў, утвора-

ных пасьля Другой Сусветнай вайны. Зразумела, нідзе тады не было ўсенародных выбараў у сёньняшнім разуменьні, але дзяржавы па-рознаму ўтвараліся ў сярэднявеччы, па-рознаму напачатку і ў канцы XX стагоддзя.

БНР па праву лічыцца дзяржавай беларускага народа, бо ўтварылася шляхам, які ў 1918 годзе ня мог быць яшчэ больш дэмакратычным. Калі гэта каму здаецца спрэчным, дык давайце зьвернемся да працы чалавека, які рабіў на камуністычную сістэму і якога нельга падазраваць у сімпатыі да БНР. Н. Шашкевіч ня мог сказаць усе гістарычныя факты, і ў сваёй кнізе «Прыговор революции», якую напісаў пра дэлегатаў 1-га Усебеларускага зьезда, сказаў: «Большасць прадстаўлялі валасныя, павятовыя і губэрнскія земствы, зямельныя камітэты, настаўніцкія арганізацыі, саюз земскіх ды паштова-тэлеграфных служачых, нацыяналістычныя арганізацыі». Як вядома, пасьля разгону большавікамі зьезда, прэзідыум утварыў Радз БНР, пра якую той жа аўтар напісаў: «У Радзе былі прадстаўлены ўсе палітычныя партыі і арганізацыі, якія дзейнічалі на акупаванай тэрыторыі Беларусі». Трэба толькі дадаць, што, акрамя

некалькіх усходніх паветаў, якія былі пад уладай большавікоў, немцы акупавалі ўсю тэрыторыю сёньняшняй Беларусі.

На жаль, палітычныя абставіны не дазволілі тады беларускаму народу стварыць паўнакроўную дзяржаву. Але з намі ўжо павінны былі лічыцца. Большавікі вымушаны былі ўтварыць БССР. І менавіта абвешчэньне 25 сакавіка 1918 года БНР дае нам магчымасьць стварыць у XXI стагоддзі дэмакратычную незалежную Беларусь.

На маю думку, недарэчна казаць, што сучасная РБ зьяўляецца пераемніцай і БНР, і БССР. Бо адна з іх утварылася дэмакратычна, а другая — каб задушыць першую. Калі наш народ даверыць сваім сапраўдным прадстаўнікам стварыць новую беларускую дзяржаву, будзе або адно, або другое. Або мы будзем мець гонар зрабіцца нашчадкамі лепшых сыноў Беларусі, або — несці маральную адказнасць за калектывізацыю і за Курапаты, за хімізацыю і меліярацыю, за зьнішчэньне мовы й памяці народа, за Чарнобыль.

Гісторыя дае нам шанц стаць стваральнікамі свайго лёсу, а як мы гэты шанц выкарыстаем — пакажа бліжэйшы час.

Дз. КІСЕЛЬ.

Беларускі лёс: паміж Усходам і Захадам. Маляваў С. Харэўскі. г. Вільня.

Нечаканы дзяржаўны гімн

Каб зразумець грамадскую сітуацыю ў сёньняшняй Беларусі, дастаткова ўчытацца ў такое паведамленьне друку: больш за год у рэспубліцы працягваецца конкурс на лепшы дзяржаўны гімн... А хіба ў Беларусі не было свайго гімна? — скажаце вы. — Хіба Беларусь ніколі ня мела сваё дзяржаўнасьці? Хіба на Беларусі ўсё гэта ўпершыню?

Не ўпершыню, 75 гадоў таму 25 сакавіка ў Менску была абвешчаная незалежная Беларуска-Народная Рэспубліка, якая мела ўсе аtryбуты дзяржаўнасьці, у тым ліку й гімн. Верш Краўцова Макара «Мы выйдзем шчыльнымі радамі» на музыку Уладзімера Тэраўскага ў якасьці дзяржаўнага гімну разам з ідэяй незалежнасьці Беларусі ў ўрадам БНР за гэтыя гады перажыў усе напады й рэпрэсіі, умовы падполья й выгнаньня і сёньня зьяўляецца неадымным аtryбутом эмігранцкага ўраду БНР, які месціцца ў ЗША. Цяперашні Вярхоўны Савет Беларусі, дзе большасць складаюць камуністы, не прызнаў сябе правапераемнікам «буржуазнай» БНР, хоць нейкім дзівам і прыняў яе герб і сьцяг. У сваю чаргу, эмігранцкі ўрад БНР не прызнаў правоцтвы Вярхоўнага Савету з-за яго пракамуністычнай і прамааскоўскай арыентацыі. Нават у самага зацятага праціўніка беларушчыны язык не павернецца назваць сёньняшняю Беларусь краінай незалежнай у поўным сэнсе гэтага слова.

Такім чынам, атрымалася, што гімн БНР уключаны ў сьпіс прэтэндэнтаў на конкурсе разам з іншымі песнямі —

старымі й новымі, напісанымі спецыяльна для гэтага конкурсу.

Зразумела, што аtryбуты нацыянальнае дзяржавы, яе рэліквіі — чым старэйшыя, тым больш каштоўныя, і тым больш трывала выглядае гэтая дзяржава. Крытычныя рэфлексіі сучасьніка тут гэтак жа недарэчны, як, скажам, крытыка функцыянальных і эстэтычных вартасьцяў вежы Гедыміна ў Вільні. Абавязкова знойдзецца крытык, які прапануе яе зьнесці. А чаго вартыя выступы ў друку з прапановамі зьмяніць назвы самае нашае краіны ды яе народа!.. Словам, ёсьць рэчы часовыя, падуладныя волі сучасьніка і ёсьць — падставовыя, якія ён мусіць прымаць як безадносныя пункты адліку, дадзеную сістэму каардынатаў. Бо інакш ён ніколі ня спыніць свой выбар, заўсёды знойдзецца нешта «лепшае». Але, на жаль, зразумела гэта далёка ня ўсім ў сёньняшняй Беларусі.

Ня буду казаць пра камуністаў і памаскоўску настроеных змагаюў за імперыю. Іх шлях на пэрыфэрыю грамадзкага жыцця хоць і шумны, але няўпэўнены. Большасць жа грамадзянаў Беларусі — абывакавыя. І гэта, відаць, нармальна, бо гімн мусіць вызначыць улада. У асяродзьдзі нацыяналістаў, сьвядомасьць якіх не назапасіла яшчэ здаровае долі кансэрватызму, пануе густаўшчына. Многія тут адраджаюць Беларусь «з нуля», ня ведаючы, або не надаючы

значэньня досьведу папярэднікаў. У выніку шэдэўры нацыянальнае паззіі непрыстойна сутыкаюцца ілбамі: гэтым больш падабаецца «Пагоня» М. Багдановіча, гэтым — «Магутны Божа» Н. Арсеньевай, іншыя прапануюць паланэз М. Агінскага з парадкальнай для гімна назваю «Разьвітаныне з радзімай»... Але колькі ў нас выдатных вершаў і песень, якія маглі б стаць гімнам! Прынамсі, дзесяткі...

Нарэшце, яшчэ адзін чыннік — кабінэтны. Чыноўніцкае асяродзьдзе, якое з уласцівай яму сакрэтнасьцю, «пры зачыненых дзьвярох» і мусіць прыняць рашэньне пра лепшы гімн. Тут — свае вядомыя матывы — пралезыць, прабіцца, адціснуць канкурэнта, тут — асабістыя прыхільнасьці, знаёмствы і г. д. Ва ўсёй гэтай калатнечы няма вызначаных крытэрыяў, арыенціраў, аўтарытэтаў. Гэта рэальнасьць краіны, якая шукае сябе, якая так цяжка выбіраецца з агульна-

га маскоўска-большавіцкага катла.

Летась 25 сакавіка ў Літоўскім драматычным тэатры на сходзе ў гонар Дня незалежнасьці Беларусі, на якім прысутнічалі кіраўнікі абедзьвюх краін, побач з Патрыятычнай песняй В. Кудзіркі духавы аркестар выканаў гімн «Мы выйдзем шчыльнымі радамі». У такім, рабочым, кантэксьце ні ў кога з прысутных ня ўзнікла сумневу — які ў Беларусі дзяржаўны гімн.

Але гэта ў Вільні. У Менску рэальнасьць яшчэ не перасягнула ўзровень конкурсу на падставы дзяржаўнасьці. І абсурдальнае спаборніцтва сучасьнікаў з кляскамі працягваецца. Ніхто ня ведае, які гімн заўтра стане новым дзяржаўным гімнам Беларусі. Нечакана для сябе самога...

(брат),
Вільня.

«Красавік» на штэмпелі

Добра вядома, што ў Гарадзенскім тралейбусным парку шаваюць дзяржаўную мову. Цяццыць, што нават месячныя прарэзы карткі штэмпелююць па-беларуску: «Красавік». На аўтобусных жа па-ранейшаму адбіты «Апрель».

Аднак і ў аўтапарку крыху

адчулася «адліга». Апошнія надпісы ў салёнах гарадзкіх аўтобусаў папярэджаюць: «Кошт праезду 5 руб., штраф — 330 руб.!» У сакавіку некаторыя шафёры таксама пачалі аб'яўляць прыпынкі на беларускай мове. Праўда, такіх пакуль яшчэ ня шмат, але ж галоўнае — распачаць.

(спадар).

Гаспадарка

• Сустрэчы

Нас наведар турэцкі пасол

У мінулую пятніцу, 26 сакавіка, а 15-й гадзіне ва універсітэце Я. Купалы чакалі турэцкага пасла сп. Тансу Акандана. Госьця ўсё не было, па тэлефоне паведамлілі, што ён спозьніцца на 20 хвілін. Аднак чакаць давялося каля гадзіны, дэкан аднаго з факультэтаў нават пакінуў канфэрэнц-залу са словамі «я сябе пакуль паважаю».

Зрэшты, сам спадар пасол, зразумела, ня быў вінаваты ў спазьненні, бо вельмі насычанай аказалася праграма візіту. За паўдня ён наведар старшыню аблвыканкама сп. Д. Арцыменю, старшыню гарвыканкама сп. С. Домаша, пабыў на прадзільна-нітачным аб'яднанні і ў Музеі гісторыі рэлігіі. Кіраўнікі мясцовых уладаў патлумачылі госьцю асаблівасці й магчымасці рэгіёну: побач мяжа, ёсць эўрапейская чыгуначная каляіна і г. д. Вельмі дарэчы прыдаўся праэкт маючай быць пабудаванай побач горада мячэці.

Спадар пасол прыбыў у Горадню па запрашэнні мясцовага мусульманскага культурнага цэнтру й рэктара універсітэта сп. А. Бадакова. Паводле дыпламатычнага пратаколу ён быў без жонкі, а таму адмовіўся застацца на вячэру... Госьць зрабіў вельмі прыемнае ўражанне. Адзеты ён быў у чорны гарнітур-тройку, кашуля ў палоску, модны гальштук. Залочаная аправа акулараў, залочаная абсадка, якой рабіў у часе гутаркі зацёмкі ў сваім нататніку. На сталі ляжалі ружы. Перакладчыца ажыццяўляла англа-расейскі пераклад.

Напачатку спадар рэктар распавёў госьцю пра універсітэт і планы на будучыню. Напрыклад, ёсць думка стварыць факультэт нацыянальнасцяў, у тым ліку й татарскай. У горадзе, між іншым, навучаецца адзін турэцкі студэнт (у сталіцы — іх пяць). Была выказана прапанова наладзіць у буду-

чыні абмен студэнтамі з Турцыяй.

Госьць падзякаваў за прыезны прыём і цікавыя аповяд, а пасля прабачыўся за тое, што не звяртаецца да прысутных на іх роднай мове (хіба, расейскай?), бо толькі яшчэ вывучае яе. Ён нагадаў, што Турцыя была першай краінай, якая праз 8 дзён пасля Белаежскага пагаднення прызнала Беларусь. Прычына простая, як сказаў ён, бо «мы здаўна лічым сябе эўрапейцамі. Турцыя мела старыя сувязі з Беларуссю». Праўда, госьць пры гэтым спаслаўся на блізкія 500-гадовыя ўгодкі першага пагаднення Турцыі з Расеяй. Заўважу, што гэта трохі розныя рэчы. Іншае пытанне, што Турцыя была адзінай краінай апроч Ватыкана якая ніколі не прызнала падзелаў нашай Рэчы Паспалітай, за што ёй вельмі дзякуй.

Тым часам сп. Акандан засведчыў

някепскае веданне нашай краіны. Ён сказаў, што «мост», які лучыць дзве нацыі, грунтуецца на «гуманітарным фактары, на пэўнай сацыяльнай стабільнасці на Беларусі і талерантнасці народа». Паміж краінамі падпісана пагадненне ў галіне культуры, адукацыі, навукі й спорту.

Прыклад татарар паказвае, што на Беларусі могуць жыць у згодзе розныя па веравызнанню і звычаях народы... Спадар пасол знаёмы з праблемай існавання беларускай мовы. Не зважаючы, што ёй грэбава-лі, яна здолела выжыць і ў некаторай ступені, па сьведчанні лінгвістаў, дзякуючы татарам, якія засвоілі беларускую мову й выдалі на ёй (на адной з 14-ці) Каран.

Як я заўважыў, праявілася імкненне атаясамліваць чынынікі нацыянальны і рэлігійны. Госьць, напрыклад, са словаў сваіх візаві, узгадаў пра

турэцкія могілкі, якія нібы захаваліся непадалёк Горадні. Мова, аднак, ідзе пра татарскія, але адначасова, кашне-шэ ж, мусульманскія могілкі. Зрэшты, гэта ня так важна, калі існуе жаданне шчыльнай супрацоўніцтва з прыязнай нам краінай.

Знаёмы мне актывіст нашага мусульманскага руху падказаў, што я магу спрэзэнтаваць турэцкаму госьцю маю кніжку з адпаведнай моманту назвай «Янычары». У мяне, аднак, не было яе з сабой і ўвогуле слова «янычары» выкарыстана ў ёй у пераносным сэнсе, ды ніякім чынам не датычыць Турцыі. Праўда, мне тут жа прыгадалася, што калісьці ў Горадні ў магнатаў існавалі шырока вядомыя «янычарскія капэлы», аднак гралі ў іх свае браткі-беларусы.

Пасол ласкава згадзіўся пагутарыць з журналісткай вабласнага радыё. Я выйшаў на вуліцу. Побач універсітэцкага будынка стаялі два «мэрсэдэсы», на першым — сучаснейшым трапыхаўся турэцкі сыяжок з паўмесяцам і зорачкай.

С. АСТРАВЕЦ.

Будучыня — за Беларусьсю, а не «Белоруссией»

Убачыў нядаўна новую рубрыку ў газэце «Высота» пад назвай «Партыйнае перакрываўанне». Па задуме рэдакцыі ў ёй выступаць і адкажучы на пяць пытанняў лідэры ўсіх зарэгістраваных на Гарадзеншчыне партый і рухаў.

Першым у бой ўступіў спадар Архіпаў, старшыня гарадзенскага рэгіянальнага аддзялення ДСПС, які выказаў свае погляды ў артыкуле пад назвай «Будучыня — за сацыялістычнай Беларуссией».

Аб чым жа распавядаў нам шаноўны навуковец? Чытачы пачулі скогат пра тыя незваротныя й далёкія гады, тугу па Саюзу, па духмоў, цвёрдай руцэ і ўсіх астатніх «каштоўнасцях» развіцця сацыялізму.

На многіх выказваннях старшыні так і хочацца засяродзіць увагу, але не для таго, каб захапіцца разумнай думкай

ці слушнымі прапановамі, а каб сказаць пра падман, шчыры сафізм і не зусім зразумелую абразу нам, беларусам.

«...Нікогда в истории нашей страны еще не было такой тревожной ситуации. Даже после окончания Великой Отечественной войны... Наше сегодняшнее экономическое положение можно сравнить разве что с периодом оккупации страны немецко-фашистскими захватчиками! ...И не видно света в конце туннеля»...

Вось так, шаноўны грамадзяне незалежнай Беларусі. Вось табе і Батый, расейскія цары-захопнікі, вось табе і шведы з французамі. І нават Гітлер з сатэлітамі! Аказваецца, дмакраты прынеслі больш шкоды, чым усе вышэй пералічаныя. Як бы і не было Хатыні, Трасцянца, палеглай ў попеле і руінах Беларусі, пасляваеннай галадухі. Няўжо тады, ў 1941-1950 г. г. маёй маці жылося

лепш, чым цяпер?

Усім вядома прыхільнасць старэйшых да былых каштоўнасцяў. Ну добра, не прызнаеце вы сувэрэнітэт Беларусі, яе векавой гісторыі, права нацыі людзмі звацца — воля ваша. Але ж ці можна адкрыта абражаць кіраўнікоў незалежных дзяржаў! «Мы раслі і выраслі на вольнай земле, мы не будзем паддавацца чужой волі, мы не будзем паддавацца чужой волі, мы не будзем паддавацца чужой волі».

Вядома, у прававой дзяржаве пракурор адразу ж узбудзіў бы крымінальную справу за такія «патрыятычныя» выказванні...

Па Архіпава з усяго гэтага (развалу СССР) «выход один: объединение или смерть». Што ж, кожны робіць свой выбар, Мы, беларусы, паміраць не збіраемся.

Г. СЫСОЯ.

«Тэста» паводле эўрапейскіх стандартаў

Некалі, яшчэ напачатку васьмідзесятых гадоў мне давялося быць ва Усходняй Нямеччыне, тады яшчэ ГДР. Дагэтуль засталіся яскравыя, цёплыя і прыемныя ўспаміны аб гэтай краіне. Зараз магчыма і дзіўна, але там мне здавалася, што гэта дзяржава, у якой няма нешчаслівых людзей. Я бачыў там ня толькі вітрыны крамаў, чыстыя гарады, модна апранутыя людзей. Мне давялося некалькі разоў быць на розных прадпрыемствах і нават працаваць з нямецкімі рабочымі. Найболей уражвала кампактнае абсталяванне, сучаснае рабочае месца, працаздольнасць людзей і, вядома, прадукцыя сусветных стандартаў, якая экспартавалася амаль ва ўсе багатыя краіны Заходняй Эўропы.

Зараз цяжка ўявіць, мінула больш за дзесяць гадоў, у некалькіх кроках ад нашай Горадні я ўбачыў тое ж самае.

Маленькі кавалак зямлі, абнесены вакол агароджай, сучасна і проста збудаваны цэх, на тэрыторыі яшчэ працягваецца будоўля, аднак адразу можна здагадацца, што трапіў не на дзяржаўнае прадпрыемства...

«Testa» — сумеснае беларуска-расейска-аўстрыйскае прадпрыемства па вырабу паддонаў. На першы погляд, звычайных паддонаў, якія паўсюдна можна ўбачыць і на нашых заводах, калі возіць малако ў бідонах альбо што-небудзь іншае. Дарэчы, збіваюць іх іржавымі цывікамі, звычайна дзе-небудзь у завугольлі завадзкой тэрыторыі, пенсіянеры. Ды і лёс іх нядоўгі, хутка б'юцца, і даводзіцца пілаваць новыя дошкі, выпрамяляць цывікі і зноў лупцаваць малакцамі.

Аказваецца, ніхто ў нашай Беларусі нават не падзрае, што кошт сучаснага паддона, зробленага па адпаведнаму стандарту, уваходзіць у абавязковы кошт пастаўляемай прадукцыі. І ніхто, дарэчы,

на Захадзе не адмаўляецца за яго плаціць. Думаю, усё ж не патрэбна тлумачыць, чаму тыя ці іншыя пакуні на Захадзе пры перавозках кладуць на паддоны. Праўда, у нас і дагэтуль з вагонаў выгрузаюць рукамі, а потым кідаюць у брудны кузаў. Пра якія паддоны можа быць гаворка. Урэшце, так сьведчыць жыццё, бо тыя прадпрыемствы, якія ўсё ж імкнуцца выглядаць перад заходнімі калегамі па-сучаснаму, адпраўляюць сваю прадукцыю на збытых кустарным чынам паддонах, за якія ім ніхто не плаціць нікіх грошай. А дарага драўніна, выходзіць, адпраўляецца за так. Нічога дзіўнага. Нам яшчэ не раз давядзецца адкрываць для сябе Амерыку, перш чым мы калі-небудзь адкроем усяму сьвету Беларусь. А пакуль асноўнымі пакупніцкамі гарадзенскіх паддонаў з'яўляецца Нямеччына, Аўстрыя, Італія, цікавзяцца навінкай Расея, Украіна, Прыбалтыка. Дарэчы, купляюць іх замежныя багачы на сусветных рынках таму, што прадстаўнікі швейцарскай фірмы па кантролю за якасцю эўрапейскага ўзору, якія нядаўна наведаль дзеля гэтага Горадню, ацанілі якасць тавара па самых высокіх мерках. Наш паддон, аказваецца, нічым ня горшы ад нямецкіх, польскіх ці румынскіх. Праўда, не пасуюць пры адборы і самі вытворцы, якія ўжо здолелі ацаніць заходні рынак.

Бадай болей за ўсё мне спадабалася сама тэхналогія. Адзінае, што трохі засмучае: сыравіну, г. зн. дошкі, вязуць у Горадню з Краснаярска, Брацка, Архангельска. Праўда, я задаю сабе пытанне: адкуль жа яе возіць у Нямеччыну? І ўсё ж вярнуся да невялікага сучаснага будынка, дзе аўстрыйскія спецыялістамі ўстаноўлены дзве сучасныя лініі нямецкай вытворчасці. Першае, што нагадала мне аб прыгожай краіне — чысьціня й цяпло, нічога, што магло б перашкаджаць у працы. Дошкі падво-

зятка карай, падаюцца на габлярыны станок, без дапамогі рабочага габлююцца і роўненька па стандарту адпілоўваюцца па патрэбных памерах. І бадай адзінае, што робіцца ўручную — акуратна складаюцца, каб затым трапіць далей, дзе ўтаматамі яны збіваюцца ў паддоны. Абрэзкі, якія застаюцца, таксама роўненька складаюцца і потым прадаюцца за валюту. Не прападае і стружка. Яна высасваецца спецыяльнымі вентылятарамі і трапляе ў печку, якой абгараваецца ўсё памяшканне. Застаюцца яшчэ і лішкі, якія «Testa» прадае мясцовай птушка-фабрыцы.

Дарэчы, збіваюцца паддоны спецыяльнымі цывікамі з нарэзамі, якія завоззяцца пакуль з Польшчы. У нас такіх яшчэ не прадукуюць. Акрамя ўсяго, на паддонах ставіцца знак чыгункі, вядома, замежнай, якая дазваляе іх транспарціроўку. На двух лініях «Testa» ў месяц мае магчымасць прадукваць 150 тысяч паддонаў, а агульны штат людзей разам з сваім аўтапаркам налічвае тут каля трохсот чалавек. Пры ўсім, прадпрыемства выкарыстоўвае аўтаномнае цяпло і электраэнергію, не падключана ні да якіх гарадзкіх камунікацый.

Аднак было б дзіўна, каб нават такое прадпрыемства ў нашай краіне ня мела праблем. Да прыкладу, па спецыяльнай пастанове Савета Міністраў для недзяржаўных прадпрыемстваў «Testa» атрымлівае столькі ж паліва для цэлага парку сваіх машын, колькі і сумесныя прадпрыемствы, у якіх толькі дзве ці тры машыны. Шмат складанасцей прынеслі і разрывы эканамічных сувязей паміж рэспублікамі. Эфектыўнасць вытворчасці зніжаецца з нарастаючай інфляцыяй. Але ж гэтым зараз нікога не здзівіш — гэта церпяць зараз усе.

Начальства на прадпрыемстве мне падалося добразычлівым, ды і аб нечым абстрактным, як часам які-небудзь галоўны інжынер дзяржаўнага завода, гаворыў не заводзіць. Увесь час толькі справа, і часта паглядае на гадзіннік. Заўважыў, што сакратарка мае шмат працы, але ўвесь час у настроі. Гэта, пэўна, усё ж ад прыроды. Рабочыя, можа, і рады былі б падзяліцца новымі ўражаннямі, толькі яны ўвесь час занятыя справай, што й адрываць няёмка. Дарэчы, сюды іх набіраюць па кантрактнай сістэме. Калі першыя тры месяцы здолееш сябе зарэкамэндаваць як належыць, лічы, што будзе праца. Заробак, з іх слоў, не ніжэйшы, чым паўсюдна ў горадзе, хоць і не самы высокі. Затое кожны дзень дармовае якаснае харчаванне, за кошт фірмы праезд у гарадзкім транспарце, на працу кожную раніцу падвозіць аўтобус. Кажуць: усё, як у людзей...

Быў бы няпоўным мой апавяд, калі б не нагадаў, як жа ўзнікла гэтае сумеснае прадпрыемства. Увосень 1991 года, пасля жніўнянскага путча, філія маскоўскага сумеснага прадпрыемства «Калумб», што мясьцілася ў Горадні пад назвай «Гэрмес» і займалася вытворчасцю скураных вырабаў, стала практычна невыгоднай. І тады ў старшыні філіі У. І. Сьвістова з'явіліся новыя напалеонаўскія планы. Трэба дадаць належнае гэтаму чалавеку, які ніколі раней не займаўся вытворчасцю паддонаў, а доўгі час працаваў на заводзе аўтамагнітол. Бо праз дзевяць месяцаў на пустым полі, дзе яшчэ нядаўна каласілася збажына, вырасла ня проста прадпрыемства, але і з'явілася першая прадукцыя сусветнай якасці.

Вось і думай пасля гэтага — ці патрэбен нам гэты рынак і незалежная Беларусь...

М. КАРНЕВІЧ.

Беласточчына / Віленшчына

Новая сустрэча з «Сустрэчамі»

У рэшце рэшт, пасля доўга перапынку студэнты-беларусы Польшчы змаглі аднавіць выданне свайго часопіса «Сустрэчы». Узнаўляючы выданне, рэдакцыя вырашыла адыйсці ад стандартаў беларускай «саўдэпіцы» на карысць больш жывой, на думку аўтараў, тарашкевіцы. «Пішам і выдаем наш часопіс на той мове, у якой гаворыць цэлы несапсаваны камуніт сьвет беларускай эміграцыі, у якой гаварылі беларускія адраджэнцы пачатку стагоддзя». Так тлумачыць творчы калектыў «Сустрэчаў» сваю пазыцыю.

Дарэчы, трэба дадаць, што да ўсяго «Сустрэчы» надрукаваны на лацінцы.

Першым аўтарскім матэрыялам часопіса ёсць рэпартаж Юркі Прыгара «Хэпінінг пад пасольствам» з маніфэстацыі, якая адбылася 10 лістапада мінулага году ля беларускай амбасады ў Варшаве пасля таго, як Вярхоўны Савет Беларусі адмовіў у правядзенні рэфэрэндуму. Прычым паведамленні ў беларускім друку наўрад ці далі адпаведны малюнак таго, што адбывалася ў тыя дні ў польскай сталіцы. «Застаўся толькі жыхар чалавека як беларуса, што «ТАМ» адмаўляюць яму ў тое, а «ТУТ» ня лічаць за паўнапраўнага грамадзяніна... Гэтая выснова, зробленая аўтарам, дазваляе меркаваць, што чытачы шмат што дададуць да свайго ўяўлення аб жыцці беларускай дыяспары ў суседняй краіне.

«Сустрэчы» робяць аналіз стану польска-беларускіх адносін у 1992 годзе. Найважнейшым зьяўляецца тое, што ўпершыню адносіны паміж Польшчай і Беларуссю выйшлі на дыпламатычны ўзровень, дэкларуюцца ў артыкуле «1992 год: які ён быў?» Адкрыццё польскай і беларускай амбасадаў, візіт Станіслава Шушкевіча ў Варшаву і Хань Сухоцкай у нашу рэспубліку азначаюць пачатак уключэння беларускай дзяржавы ў эўрапейскую супольнасць. Беларусь стала адзінай дзяржавай СНД, з якой у мінулым годзе Польшча

ўзмацніла стасункі. Узаемны абмен таварамі склаў звыш 250 мільёнаў даляраў. Як слушна сцвярджае аўтар, бізнэсмэны з абодвух бакоў робяць часам больш для ўзаемных адносін, чым некаторыя палітыкі. І трэці аспект — справа нацыянальных меншасцяў. «... Апошні візіт Х. Сухоцкай на Беларусь ацвярозіў некаторых тамтэйшых паланійных палітыкаў. Асабліва яе побыт у Горадні паказаў, што супольныя адносіны трэба будаваць ва ўмовах узаемага паразуменьня. Вось такая выснова «Сустрэчаў».

Выклікае цікавасць сацыялагічнае апытанне, якое праводзіла рэдакцыя часопіса сярод студэнтаў-беларусаў у Варшаве. Яно тычылася вызначэння чалавека 1992-га году. На першым месцы з 58% галасоў апынуўся Зянон Пазняк, якога ўважаюць як нязломнага змагара за дэмакратызацыю палітычнага і эканамічнага жыцця на Беларусі. 21% галасоў набраў Станіслаў Шушкевіч, які, на думку апытаных, здолеў толькі стварыць добры візэрнак свайго краіны за мяжой. За Пятра Краўчанку, чалавека, які пасьпявае за часам, выказаліся 12% рэспандэнтаў. І, нарэшце, 11% — у Міколы Статкевіча.

Якім будзе «Басовішча-93»? Над гэтым разважае ў сваім матэрыяле Уладзімір Пац. Трэба ўжо зараз падумаць, як зрабіць яго сапраўдным фэстам беларускай музыкі. А ў каго узнікнуць стромкія думкі на гэты конт, калі ласка, адрас Галоўнай Рады БАСу (Polska, Białystok, ul. Suraska, 1) або адрас рэдакцыі «Сустрэчаў» (Warszawa-Mokotow, ul. Smyczkowa, 5/7).

Артыкул «Старое, але добрае сьвята» пазнаёміць тых, хто яшчэ ня ведае, што такое Атрэсіны, з добрай вясёлай імпрэзай, што робіцца традыцыйнай у студэнцкім асяроддзі польскіх беларусаў.

А яшчэ...

Яшчэ пазія, цудоўныя коміксы, рэклама.

С. КУНЕЖ.

На віленскіх могілках Роса

Ідуць гады, дзесяцігоддзі, і гісторыя, як добрая гаспадыня, расставіла ўсё на свае месцы: вяртаюцца з забыцця імёны беларускіх дзеячоў, вяртаюцца на радзіму людзі.

27 сакавіка ў Вільні адбылася надзвычайная падзея — адкрыццё помніка братам Івану і Антону Луцкевічам. З гэтай нагоды ў Вільню прыехалі старшыня БНР за мяжой сп. Язэп Сажыч, які 50 гадоў ня быў на Беларусі, Даньчык (ўпершыню як карэспандэнт радыё «Свабода») і шмат іншых.

Адкрыў ўрачыстую падзею Лявон Луцкевіч. Прадоўжылі яе айцец Надсан, старшыня дэпартаменту нацыянальнасцяў у Літве спн. Галіна Кабіцкайтэ, сп. Станкевіч, сп. Чарняўскі, сп. Анішчык, унучка Коласа спн. Марыя Міцкевіч і іншыя.

Свае асабістыя адносіны да адкрыцця помніка Лявон Луцкевіч выказаў так:

— Для мяне асабіста адкрыццё помніка — гэта вялікае сьвята і радасць. Імёны дзядзькоў, якія столькі год абплёўваліся, зараз ушанаваны і занялі сваё належнае месца ў гісторыі

Беларусі. Хочацца выказаць вялікую падзяку тым людзям, хто дапамагаў у гэтай справе. Юры і Алё Латышонкі паднялі гэтае пытаньне і прывезлі гэтую землю сюды, дзякуй таксама Нюньку Хведару і абавязкова трэба нагадаць аўтара помніка Алёся Мірончыка.

Алёся Мірончыка — малады менскі скульптар, дзякуючы якому адбылося гэтае сьвята, сказаў мне:

— Тры гады таму назад віленчукі зьявіліся да групы менскіх скульптараў з прапановай зрабіць помнік братам Луцкевічам. Але тады час быў іншым і за гэтую справу проста баяліся брацца. Я адгукнуўся на прапанову менавіта таму, што ў мяне цяжэ летувіска кроў. Праца гэта рабілася сумесна з віленскай архітэктаркай Мячоняні. Вельмі важна было ўпісацца па стылю ў архітэктна-прасторавое асяроддзе. Спадзяюся, што гэта нам удалося.

Урачыстасць скончылася. На душы засталася цёплае адчуваньне чысьціні і сьветласці.

Рэпартаж з Вільні

С. СЛОВІК.

Варшава. Штурмова, 4.

Тут жыве Беларусь

«Пагоня» ўжо ня раз друкавала матэрыялы аб эканамічным, культурным, палітычным жыцці беларусаў, што жывуць у Польшчы. На гэты раз мы палічылі, што ня лішнім будзе пазнаёміць вас, шануюныя чытачы, з беларускай навукай у суседняй краіне. З гэтай нагоды наш карэспандэнт завітаў у Варшаву. Вуліца Штурмова, 4. Тут у 414 пакоі адбылася наша размова з яго гаспадаром — дэканам факультэта беларускай філалогіі Варшаўскага ўнівэрсітэта спадаром Аляксандрам Баршчэўскім.

— Так. За апошнія гады, калі Беларусь стала незалежнай дзяржавай, яе сталі ўважаць як пэрспектыўнага партнёра. Таму не здзіўляе, што, акрамя нашай, пачала дзейнічаць беларуская катэдра ў Беларускай філіі Варшаўскага ўнівэрсітэта, у Люблінскім ўнівэрсітэце адпаведную катэдру стварыў і ўзначаліў Рышард Лужны, у Вроцлаве працуюць курсы беларускай філалогіі.

— Спдар Алёся, пагаворым з Вамі як з дэканам. Якім чынам арганізаваны навучныя працы на факультэце?

— На нашым факультэце практыкуюцца тры варыянты навучання: чыстая беларуская філалогія, беларуская філалогія з дадаткам польскай і беларускай філалогіі з пашыраным навучаннем ангельскай мовы. Напачатку дадатковай спецыяльнасцю ў нас была польская філалогія, але потым, калі расейскі народ упэўніў усіх, што ён самы старэйшы з усходнеэўрапейскіх народаў, польскую змяніла расейская філалогія. Зараз сітуацыя з расейскаю моваю ў Польшчы амаль безнадзейная, таму мы адмовіліся ад яе і абралі існуючы варыянт.

На курсе навукаюцца 20 чалавек. Выпускнікі разьмркоўваюцца ў дамы культуры, выдавецтвы, працуюць у рэдакцыях газет і часопісаў, у белару-

скай рэдакцыі Польскага радыё і, вядома, настаўнікамі беларускай і польскай мовы і літаратуры.

А ўвогуле ўмовы ў нас зараз нават лепшыя, чым у БДУ. Польская фірма «Біапол», у якой працуюць пераважна беларусы, прэзэнтавала факультэту камп'ютарную тэхніку, што ня толькі аблегчыла працу выкладчыкаў і студэнтаў, але і ўзьяло аўтарытэт факультэта, бо ні ўкраінская, ні летувіская, ні расейская катэдры такога абсталяваньня ня маюць.

— Колькі выкладчыкаў працуе на катэдры беларускай філалогіі і якая навуковая праца вядзецца ім?

— На катэдры працуюць 8 выкладчыкаў. Дарэчы, 4 палякі і 4 беларусы. Вядзецца праца над стварэньнем польска-беларускага слоўніка, бо стары, што выйшаў пад рэдакцыяй Н. Обрэмскай-Яблонскай і М. Бірылы, быў падрыхтаваны пад уплывам набліжэння да расейскай мовы. Яшчэ адзін накірунак навуковай дзейнасьці — стварэньне слоўніка мікратапаніміі паўночнай Польшчы. Супрацоўнікі катэдры зьяўляюцца ініцыятарамі правядзеньня штогадовай канфэрэнцыі «Шлях да ўзаемнасьці», на якой будучы разглядацца польска-беларускія гістарычныя, літаратурныя, фальклорныя,

моўныя сувязі.

— Якія стасункі мае факультэт з Беларуссю?

— З Белдзяржуніверсітэтам намі падпісана пагадненьне, што менскія навукоўцы будуць працаваць над польска-беларускім слоўнікам. Спрабум дапамагачь менскім калегам. Па накіраваньню факультэта ў гэтым годзе паехалі вучыцца на Беларусь каля 50 чалавек. У нас працуе асьпірантка з Горадні. Але, калі казаць шчыра, то мы зусім не адчуваем дзяржаўнай падтрымкі з Беларусі, якую нам паабяцалі было на першым зьездзе беларусаў блізкага замежжа. Дайшло да таго, што выкладчыкі і студэнты на факультэце карыстаюцца пэрыёдыкай мінулага году. Да нас не даходзяць ні «ЛІМ», ні «Польшча», ні «Маладосьць».

— Як ставіцца спдар Баршчэўскі і яго студэнты да тарашкевіцы, бо «Пагоня» ўжывае пэўныя элементы гэтае нормы?

— Нашыя навучэнцы могуць роўна ужываць і наркамэўку, і тарашкевіцу. Сярод выкладчыкаў таксама існуюць дзьве пазыцыі. На маю думку, больш рацыянальна ўжываць сёньняшнія моўныя нормы, бо ўся літаратура, па сутнасьці, напісана й выдана з выкарыстаньнем менавіта сёньняшніх правілаў. Ужываньне тарашкевіцы пакуль што будзе рабіць беларускую мову шмат для каго больш чужою. Але трэба даць магчымасьць людзям выбіраць, і яны самі прыйдуць да лагічнага выніку.

— На Беларусі, ды й ня толькі, існуе меркаваньне, што пераход на лацінку абараніў бы беларускую мову ад уплыву расейскай.

— Магчыма, што гэта і так. Але ў выпадку польскіх беларусаў пераход на лацінку вельмі моцна спрыяў бы паланізацыі. А дзяліць людзей яшчэ й такім чынам я лічу неразумным.

— Дзякую, спдар Аляксандр, за размову і жадаю поспехаў і плённай працы Вам і беларускаму факультэту.

Гутарыў С. ЛАУНІК.

— Як вядома, на Беларусі адукацыя знаходзіцца, так бы мовіць, не ў пашане ў дзяржавы. Навучальныя ўстановы атрымліваюць мізэрныя сродкі на сваё існаваньне, выкладчыкі й настаўнікі ня могуць пахваліцца добрым заробкам. Як выглядае гэтая сітуацыя ў Польшчы?

— Адразу скажу, што мы існуем не ў лепшых умовах. Калі ў 1992 годзе дзяржава выдаткавала 1,8% свайго бюджэту на навуку і адукацыю, то ў гэтым годзе — утроя менш. Уводзяцца розныя формы аплаты за навучаньне. Выдзяляецца менш месцаў у інтэрнатах. Па сьціплым падлікам, месячнае існаваньне варшаўскага студэнта абыходзіцца яму ў 3,5 мільёна злотых. Матэрыяльная база многіх навучальных устаноў наогул не падлягае абмеркаваньню. Заробак педагогаў таксама нельга назваць. Так што ў гэтым сэнсе мы не выглядаем нашмат прастойней.

— Польшча, асабліва яе ўсходняя частка, заўжды была тым рэгіёнам, дзе беларусы маглі навукацца свайго роднай мове, чытаць беларускія газэты, размаўляць па-беларуску ў паўсядзённым жыцці. Беларускія школы былі моцным фактарам захаваньня беларусаў як адметнай нацыі. Як выглядае гэта сёньня?

— Становішча вельмі складанае. Палякі распачалі і пасьпяхова праводзяць палітыку паланізацыі нацыянальных меншасцяў, якія жывуць у Польшчы. Што тычыцца беларусаў, то, калі некалькі гадоў таму было натуральным тое, што дзеці ў беларускіх сем'ях размаўлялі па-беларуску, то зараз усё больш пачынаюць карыстацца мовай польскаю. Дваццаць гадоў таму беларускую мову вывучалі ў школах каля 11 тысяч вучняў. Зараз гэтая лічба трымаецца каля 3,5 тысячы, засталася ўсяго каля 50 школ, у якіх выкладаецца беларуская мова.

— Але тым ня менш цікавасць да беларускіх навукаў не спадае.

Эміграцыя / Мэмуары

1. Апошнія дні незалежнай Польшы.

Чырвоным колам з сівога туману ўсходзіла сонца, калі мой цягнік мінаў Варапаева. Паабяпал чыгункі мігалі дрэвы, сенажаці, палосы й палеткі жоўтага й зялёнага збожжа, а далей — хаты з варыўнямі, клецямі, гумнамі й клунамі. Дзе-нідзе палі былі ўсеяныя бабкамі жыта й ячменю. Наш цягнік усунуўся ў мяшаны лес. Векавыя дрэвы стаялі спакойна, паважна і толькі дзіўным прарэзлівым рэхам адбівалі гук цяжкага подыху паравозу.

Туман радзеў. Людзі з косамі й граблямі ішлі на сенажаці, або стаялі на дарожках ды пазіралі на праходзячы цягнік. Там вось, права-руч на ўзгорку, стаіць ціхая вёска Казаронцы — сядзіба гуртка Беларускага Інстытуту Гаспадаркі й Культуры, дзе ў 1936 годзе, у прысутнасці павятовага камэнданта паліцыі з Пое-таўя, я чытаў лекцыю і пасля быў рэвідаваны.

Выехалі пасля на раўніну, густа як вокам сягнуць, усеяную вёскамі й цэркаўкамі і ўрэшце — Шаркаўшчына. Тут жыве й піша наш сялянскі паэт Міхась Машара, вершы якога мы ўпершыню друкавалі ў часопісе «Шлях моладзі», ды пасля выдалі зборнікам «На сонечны бераг».

Без уражання прыехаў я Пагоста і толькі калі ўбачыў мёрскія азёры, дык сэрца пачало біцца мацней. Колькі гэта разоў пабываў я ў Мёрах, на кірмашах і хвэстах, колькі разоў гутарыў тут з сябрамі на грамадскія тэмы! Тут польская паліцыя перахоплівала мае беларускія кніжкі й газеты, тут тузалі й тэрарызавалі маіх сяброў Кукуця й Завадзкага. Паглядзеў я з цягніка на Мёры й на людзей, што здавалася здалёк ледзь краталіся, і мне стала нейк сумна: я больш не цягаю беларускіх кніжак, не вяду гутарак, — настае трывожны й адказны час.

Пасля 20 часінаў цягнік крануўся далей. І вось Шчавенскае возера леваруч ды Мілашоўскае зправа. За возерам жа, на ўзгорку, стаіць стройны вялікі дом з белымі вокнамі, што пабудаванай мой дзядзька. Гэта мая першая сьвятыня веды — пачатковая школа, у якую хадзіў у 1914—17 гадох. О, як я любіў гэтую школу й ўсіх, хто там быў!

А там, за вёскай Мілашовам і за лесам, у якім я ведаю кожны курган, кожны куст і кожную птушку, стаіць горда над ракой Вяткай мая родная вёска Якужы. Толькі я еду цяпер да Друі, бо насамалперш мушу зьявіцца ў воласьці ды на доўгій анкеце падаць: чаго й да каго прыехаў, чым і як доўга буду займацца. Гэтакія ўжо парадкі завяла тут панская Польшча.

І вось я ў Друі. Іду вуліцай Льва Сяпегі, вялікага канцлера літоўскага, славагэта рэдактара й выдаўца трэй-цяга Літоўскага Статуту 1588 году.

Друя ляжыць на старадаўнім шляху Дзьвіною «з варагаў у грэкі». Гэта таксама нашыя з Вільні вароты на Пскоў, Вялікі Ноўгарад ды Маскоўшчыну. Гэтымі «варотамі» ад XIII стагоддзя ішлі нашыя войскі ў бой з нямецкімі мечаносцамі за Лівонію, з Маскоўшчынай за Пскоў, Вялікія Лукі, Полацк, Віцебск, Смаленск. Ня раз Друя ў гэтых змаганьнях нашага народу пад сьцягамі Пагоні за свабо-ду й незалежнасьць была руйнаваная й паленая.

Ужо ў 1515 годзе, пры Жыгімонце Старым, спалілі яе маскалі, калі князь маскоўскі Васіль Іванавіч намагаўся праз гэтыя вароты падыйсьці да нашае сталіцы Вільні. Тутака затры-моўваўся кароль Сьцяпан Батура

ў часе паходу на Пскоў і калі вяртаўся адтуль пераможцам. У 1632 годзе Друя ізноў была спалена маскоўцамі ды хутка адбудаваўся Сапегамі.

Друскімі варотамі ўварваліся ў кі-рунку Глыбокага ды Менску арміі Шэрэмецева й Стрэшнёва, ствараючы перадумовы для маскоўскага наезду ў 1654—55 гадох. У Друі 18 жніўня 1655 году князь Януш Радзівіл, гэтман Вялікага Княства Літоўскага, перай-

ў сьвеце. Іншым параіў панакупляць солі, газы, сярнікоў і мыла. Я шмат часу ляжаў у садзе або каля рэчкі, калі можна было купацца, ды раздум-ваў над палітычным крызісам у Эўро-пе. Цяжкія думкі прыходзілі ў галаву.

Атмасфэра ў Польшчы ўжо была такая, — што кожнага актыўнага палі-тычнага апанэнта садзілі ў Картузскую Бярозу, канцэнтрацыйны лагер, дзе вязьнямі « апекаваўся » славуці поль-

дзень суду.

Успомніў я маю тут навуку, мае сцэнічныя выступы й першую юнац-кую патаемную працу, калі Рачыцкі, А., С., А. і я зьбіраліся ў салёне жыда Ворчыка й абмяркоўвалі нашыя спра-вы. Гумару тут заўсёды было больш, чым справаў. Мы чыталі вершы Купалы, Коласа, Вінцука Адважнага й дэмакратычных паэтаў. Актыўны бралі ўдзел ў справе беларускіх дадатковых навук у касцёле. У 1927 годзе на 25 Сакавіка мы выдалі адозву да народу ў ліку 120 экзэмпляраў, адбітую на гімназічным рататары. Мы ўслаўлялі Акт 25 Сакавіка, заклікалі нашых братоў да веры ў зьдзяйс-неньне гэтага Акту й змаганьне за яго, паказваючы, што нашыя браты на ўсходзе будуць свой дом. Мы не былі пэўныя гэтага, але нам здавала-ся, што тагачасная Савецкая Беларусь была нашым новым нацыянальным домам.

У Вільні я сустрэў натоўпы змабілі-заванай моладзі. Чакалі абмундзіра-ваньня. Места ноччу было не асьвеча-нае. Усе гаварылі аб вайне й гадалі будучыню. Шмат хто пытаўся:

— Як доўга патрывае вайна?

— Тры месяцы, — адказваю.

— О, дык можна схавацца й пера-чакаць.

— Радзіць вам нічога не магу. Самі бачыце — ваенны час і ваенныя законы. Майце адкрытыя вочы й ву-шы, як было заўсёды ў нашым народзе.

Пасля я адведаў, на вуліцы Заваль-най, і рэдактара Янку Пазьняка. Гутарылі аб бягучых справах.

— Душаць да канца! — казаў ён. — «Беларуская крыніца» ад даўжэйшага часу ня можа паказвацца ў сьвет. Прыдзіраюцца да кожнага слова. Я іду 27-ы раз на суд! Але, як відаць, ня доўгае іх панаваньне. А як там маецца інжынер Адольф Клімовіч?

— Быў ён у мяне два тыдні, пакуль не дастаў працу пад Варшавай. Цяпер заняты сваёй аграноміяй і сямейнымі справамі.

— А што чуваць у Варшаве?

— Амаль усе палякі хочуць вайны, бо кажуць што цяпер настаў гіста-рычны мамэнт, калі яны разам з альянтамі могуць немцам нагарба-ваць скуру ды адабраць Гданьск.

— А ці ў гэтай вальцыцы большавікі ня ўдараць з усходу?

— Усё магчыма, — адказаў я. І рад-зіў развязаць ды пахаваць па пры-ватных дамох беларускія кніжкі, а што можна — як найхутчэй распаў-сюдзіць у народзе.

Працяг будзе.

На выданьне гэтай кнігі, назва ў арыгінале «Пад знакам Пагоні», склалі ахвяраваньні ў аўстралійскіх даларах:

А. Захарэнь — 100 дал., А. Лаўры-новіч — 700 дал., К. Сіткоўскі — 100 дал., сябры Беларускага Аб'яд-наньня ў Вікторыі, Аўстралія — 100 дал., сябры Беларускага Аб'яд-наньня ў Новым Паўднёвым Уэльсе, Аўстралія — 150 далараў.

Язэп Малецкі ВАЙНА БЕЛАРУСКІМІ ВАЧЫМА

Успаміны
Выдавецтва «Пагоня»
Таронта 1976

Мэта кніжкі — перадаць для гісторыі праўдзіва падзеі на нашай бацькаўшчыне ў Другую Сусьветную вайну, паказаць вялікі ўздым народу ў змаганьні за свае правы ды ягоную працу над адбудовай вольнага жыцця. Яна разам і прызнаньне тысячам суродзічаў, якія ў цяжкую пару змаганьня з ворагамі не шкадава-лі сваіх сілаў, здароўя, маёмасьці, свайго жыцця.

Што апісаў у кніжцы, таго ў бальшыні быў сьведкам, тое сам перажыў. Чаго ж ня бачыў, тое запісана ад веры годных людзей. Калі пісаў, ніколі не мінаўся з праўдай, ці гэта будзе каму падабацца ці не.

Аўтар.

шоў на бок швэдзкага караля Густава. Друя нішчылася й палілася швэдзкімі ды маскоўскімі войскамі і ў Паўноч-най вайне 1701—1709 гадоў. Друя была цэнтральным пунктам маскоўс-кай атакі таксама і ў часе Барскай Канфэдэрацыі 1769—72 гадоў ды ў часы паўстаньня Касцюшкі. Тут таксама ляглі ў 1812 годзе, на сыпкіх пясках за старым могільнікам, косці французаў.

І вось я мінаю друскі абаронны замак, былую ўласнасьць Мілаша, што быў, як людзі казалі, лёкаем князя Сапегі. Далей магутны барока-вы касцёл Сьвятое Тройцы, пабудаваны ў 1643 годзе князем Сапегай. Мінаю касцёл і кляштар. Там ужо няма беларускіх ксяндзоў і законьні-каў — на іх месцы насланыя палякі. Беларуская справа на беларускай зямлі ня любая палякам, як ня любая й маскалам.

Знаёмыя суседзі й жыды дапытвалі-ся навінаў. Адказаў проста: вайны нам не мінуць. Запоўніўшы анкету ў ва-ласной управе я пайшоў на рынак, дзе спаткаў братоў Мусіных...

— Польскай адміністрацыі пера-варнулася ў галаве, — кажу я, — бо сталі нас душыць сапраўды не на жарты: закрылі Беларускі Інстытут Гаспадаркі й Культуры і яго гурток у Шальцінях, беларуская газета ня можа ўжо выходзіць у сьвет, паліцыя па хатах забірае й нішчыць беларускія кніжкі, нат забараняе моладзі веча-рыны.

— Але будзе вайна, — казаў Му-сін, — тады ўсё зьменіцца й мы знойдзем сабе работу...

— Напэўна зьменіцца, толькі ці на лепшае?

— Горшага быць ня можа, як сядзець безработнаму з дыплёмам і спадзявацца ласкі ад сваіх гныбіце-ляў.

Дома я ўсё знайшоў па-старому. Толькі майму бацьку цялушка бок адбіла, калі ён заваліўся, вядучы яе ў гізы з поля. Людзі працавалі нармальна, толькі дужа слухалі радыё й дзівіліся, што нямецкі Рыбэнтроп «абнімаўся й цалаваўся» з расейскім пралетарскім Молатавым. Да мяне зблізку й здалёк прыходзілі суседзі ды пыталіся, што рабіць. Я толькі чатыром маім адданым хлапцом расказаў аб грозным палажэньні

скі шавініст, пінскі ваявода Костэк-Бярнацкі. Я не сьпяшаўся папасьці туды й таму сядзеў ціха.

Маскоўскае радыё гэтым часам залівалася аб тым, якое там «шчаслі-вае жыццё» пад «сонцам Сталінскай канстытуцыі». Гром і пярэны кідала на дэмакратычныя дзяржавы й Польшчу. Не чакаючы канца майго адпачынку, 27 жніўня я выехаў у Варшаву. Нашыя сяляне ў лінейках і кала-мажках вязьлі сваіх сыноў у чужое войска, змагацца й гінуць за чужую справу.

Быў ціхі асьвэны вечар, калі з цяж-кой душой я выязджаў у чужы край. Магутныя векавыя званы касцёла ўдарылі на «Анёл Панскі». Я ледзь не заплакаў... Гэтыя званы помнілі веліч і славу маёй бацькаўшчыны. Іх зык на Дзьвіне даходзіў да Прыдруйска, Полацку, Дзьвінску. Чуў я іх апошні раз.

Глянучь я яшчэ раз на касцёл і яго магутную вежу, на кляштар, гімназію і ўсё стала перада мной як на яве: ксяндзы, законьнікі, вучні й наш сялянскі беларускі народ. Там не грывеў ўжо даносны голас справядлі-вага айца Андрэя Цікоты. Не было ўжо там мудрага пралата Абрантові-ча, адданых божаў і народнай справе айцоў Гэрмановіча, Хамёнка, Дашуты, Смулькі. Там не было нашых клеры-каў і законьнікаў. Як дзікі каршун разганяе стадку шпакоў на полі, гэтак і польская адміністрацыя, забывшыся аб сваім ганебным лёсе нявольнікаў і нашай 400-гадовай дзяржаўнай луч-насьці, разганяла беларускую інтэлі-генцыю па ўсім сьвеце, абы толькі не сядзелі на сваёй зямлі. Але й на гэтых пыхай адурманеных паноў, прыйдзе

Выдавецкая суполка «Полацкае ляда» прапануе:

Алесь Аркуш, Павел Бурдыка — «ТАЙНІЦА», зборнік вершаў — 20 р.

Юры Гумянюк — «ВОДАР ЦЕЛА», зборнік вершаў — 20 р.

Ігар Сідарук — «ЧОРНАБЕЛ», зборнік вершаў — 20 р.

«КСЭРАКС БЕЛАРУСКІ» № 2, літа-ратурны альманах — 30 р.

«КСЭРАКС БЕЛАРУСКІ» № 3, літа-ратурны альманах — 35 р.

«МАЛАДАЯ БЕЛАРУСКАЯ ПАЗІЦІЯ», набор фотопартрэтаў (С. Адамовіч, А. Аркуш, І. Бабкоў, П. Бурдыка, А. Глэбус, Ю. Гумянюк, А. Мінкін, Ю. Пацюпа, Т. Сапач, Л. Сільнова, С. Сокалаў-Воюш, А. Сус.) — 60 р.

Адрас для замоў і грашовых пераказаў: 211 440, Наваполацк, п/с 36, А. Козіку.

Культура

Каб жыла Каложа

Як многа было створана на беларускай зямлі, і як мала дайшло да нас. Але ўсё ж ёсць сярод гэтай захаванай спадчыны ўнікальныя бясцэнныя помнікі.

У Горадні на правым берэзе Нёмана па сёньняшні дзень стаіць пабудаваная каля 1180 году Барысаглебская (Каложская) царква, якую слухна называюць чужоўным перлам прынёманскага краю. Храм гэты — сьведчаньне выключна высокага ўзроўню матэрыяльнай і духоўнай культуры Беларусі XII стагоддзя. У тыя далёкія часы Горадня магла ганарыцца прыгожай пабудовай за Замкавай гары, «Ніжняй», Барысаглебскай і Прычысьценскай царквамі, зя якімі зьвяззаны адзін з самых першых успамінаў аб Горадні ў Іпацьеўскім летанісі 1183 года. Тут, нароўні з Галічанскай, Наўгародзкай, Полацкай склалася самастойная яркая архітэктурная школа, зьўленьню якой, праўдападобна, мы з абавязаньня праслаўленаму дойдліду Пятру Міланэгу.

Гарадзенская Барысаглебская царква ўяўляе сабой шасьціслупны трохапсідны храм з тойшчай сьценаў каля 1,2 мэтра. Ніжняя частка сьценаў унутры прарэзана нішамі з фрагмэнтамі фрэсак XII — XIII стагоддзяў. Асноўная ўнутраная паверхня сьценаў царквы мела своеасаблівае дэкаратыўнае аздабленьне ў выглядзе шматлікіх круглых адтулінаў, якія ўтваралі гарлавіны галасынікоў — гліняныя амфарападобных збанаў, што былі ўмацаваныя ў сьцену пазема ў шахматным парадку. Яны стваралі непэўторную акустыку храма: кожны галасынік зьяўляўся рэзанатарам для акрэсьленай частаты гука і садзейнічаў утварэньню эфэкта «шэпчучых сьценаў». Рознагалосае прыемнае рэха падчас набажэнстваў садзейнічала ўтварэньню асаблівага настрою.

Інтэр'ер Каложскай царквы быў надзвычайна эфэктны і своеасаблівы. У храм увадзілі высокія стройныя партолы. Ад галоўнага заходняга ўваходу чалавек бачыў усю глыбінку і вышыню ўнутранай прасторы. У ад-розненні ад іншых царкваў XII стагоддзя хоры тут былі паднятыя даволі высока і такім самым не стваралі паўзмроку і адчування

прыгнечанасьці. Уздоўж бакавых
сьценаў цягнуліся ад хораў да алтара
драўляныя балконы. Цэнтральная
частка храма была залітая сьвятлом
з вокнаў сярэдняй главы і вокнаў
бокавых сьценаў. Вясёлыя блікі каля-
ровай маёлікавай падлогі стваралі
ўзьняты настрой. Сьветлы аптымі-
стычны характар памяшканьня з яго
чырвона-белым каларытам сьценаў
кантраставаў з таямнічым паўзмро-
кам алтарнай часткі, адкуль праступа-
лі ў водблесках сьвячэй маляўнічыя
фрэскі.

Нетрадыцыйнай і адметнай рысай царквы з'яўляецца апрацоўка фасадаў. Паверхня сьценаў у ніжняй частцы аздаблена шматлікімі рознага памеру паліраванымі і неапрацаванымі глышкамі з граніту і гнэйсу, устаўленымі ў сьцену плоскай паверхняй звонку. У верхняй частцы сьценаў — набраныя з маёлікі рознастайныя фігуры крыжоў. Арнамант з маёлікі цудоўна спалучаецца з чырвона-белай муроўкай, якая выканана з плітаўнай цэгля-пліноры. Усё гэта надае ўбраньню царквы дух свабоды і лёгкасці і набліжае да старажытнабеларускага народнага мастацтва вышукі.

Пабудаваная ў XII стагоддзі і асьвячэная ў імя святых пакутнікаў Барыса і Глеба, царква вось ужо васьмю гадоў падзяляе складаны і багаты гістарычнымі падзеямі лёс беларускага народу. Так другая назва царквы — Кало́жская — гэта напамін аб падзеях пачатку XV стагоддзя. У 1405 годзе вялікі князь Вітаўт узяў у палон жыхароў прыгарада Пскова — Каложы і пасяліў іх на зямлі, якая прылягала да Барысаглебскага храма. Напрыканцы XV стагоддзя пры царкве быў створаны манастыр, які меў нават сваю мастацкую школу. У 1609 годзе праваслаўны Барысаглебскі манастыр стаў уніяцкім. У сярэдзіне XVII стагоддзя падчас вайны з Маскоўскай дзяржавай храм быў зноў, як і падчас пахода князя маскоўскага Івана ІІІ ў XVI стагоддзі, моцна пашкоджаны, а манастыр спустошаны. І толькі пасля 1692 году архімандрыт Сымон Агурцэвіч абудоваў, хаця і ня цалкам, разбураную царкву. Напачатку XVIII стагоддзя архімандрыт Іасафат Іахі-

мавіч вырашыў ставіць на месцы Барыслаглебскай новы храм, аднак шмат нарыхтаванай цэглы было адабранана ў яго на вайсковыя патрэбы, і старажытная Каложская царква, на шчасьце, не была зруйнаваная.

Да 1720 году адносіцца ўспамін аб тым, што абрыў, які паступова размываў Нёман, падышоў да самага храму, што прывяло да нязначнага нахілу сцяны. Архімадрыт Каложскага манастара ордэну базільянаў доктар багаслоўя Ігнаці Кульчынскі, першы на Беларусі даследчык старажытнасцяў, паведамляў, што царкве пагражае небяспека і ў сувязі з гэтым ён загадаў пабудавач на стромкім беразе агароджу, а таксама пасадзіць розныя дрэвы.

Пасля Полацкага сабору 1839 году, які зьліклідаваў уніяцкую царкву на беларускіх землях, Барысаглебскі манастыр быў ператвораны ў праваслаўны. У саракавых гадах у заходняй сьцяне зьявілася небяспечная расколіна, і ў хуткім часе набажэнствы ў храме прыпыніліся. У ноч з 1 на 2 красавіка 1853 году паўднёвая сьцяна, частка заходняй сьцяны, дах і перакрыцці абваліліся ў Нёман. Сьвецкія і духоўныя чыноўнікі паставілі да гэтага з надзвычайнай абыякавасцю. Мясцовы мітрапаліт пісаў у Сінод: «Борисоглебская церковь на Коложе не отличается никакими ни архитектурными, ни артистическими особенностями и не заслуживает таких больших издержек, какие требуются на ее исправление...» Сінод, аднак, з такой высновай не пагадзіўся. Але пакуль вырашаліся пытанні аб адбудове царквы, яна працягвала разбурацца. Пазней у альтарнай частцы разбуранага храма была зроблена часовае капліца, дзе набажэнствы адпраўляліся рэдка і толькі улетку. Напрыканцы XIX стагоддзя быў умацаваны бераг і на месцы сьцяны, што калісьці абвалілася, была ўзведзена драўляная.

У 1904 годзе архэзолаг П. Пакрышкін пасля правядзеньня натуральных дасьледваньняў склаў праэкт рэстаўрацыі царквы. У 1920-1921 гадах была ажыццёўлена прафілактычная кансэрвацыя будынка. У 1934 годзе ў Горадні быў створаны спэц. ыяльны Камітэт аднаўленьня Барысаглебскай царквы, былі праведзены геалягічныя

дасьледваньні грунта, умацаваны падмурак. Праз пятнаццаць гадоў храм як помнік архітэктуры быў перададзены Гарадзенскаму гісторыка-археалагічнаму музэю. У 1977 годзе Каложская царква стала філіяй Рэспубліканскага музэя атэізму і гісторыі рэлігіі. У 70-80-я гады на Каложы былі праведзены новыя гісторыка-археалагічныя дасьледваньні П. Рапапортам і А. Трусовым і рэстаўрацыйныя работы, аўтарам працка якіх быў В. Сыгончанка. Быў перакрыты дах, зроблена адмостка, расчышчаны ад пазнейшых слаёў атынкаўкі сыеныя, адноўлены нішы, адкрыты падмуркі зруйнаваных падкупальных слупоў, на якія абпіраліся хоры, праведзена кансэрвацыя адкрытых фрагмэнтаў фрэсак.

Чатыры гады таму храм сьвятых Барыса і Глеба быў вернуты Праваслаўнай царкве, перад якой паўста-
ла цяжкая праблема ня толькі закан-
чэння рэстаўрацыйных работ, але
і стварэння адпаведнага гэтаму хра-
му інтэр'ера. Сёння Каложская
царква ў небяспецы: фармеецца новы
апоўнены стромкага берага Нёмана.
У мэтах захавання Барысаглебскай
царквы, якая з'яўляецца нацыяналь-
ным гонарам Беларускай дзяржавы,
выканаўчы камітэт Гарадзенскага гара-
дскога Савета народных дэпутатаў
стварыў фонд аднаўлення храма і
адкрыў рахунак у Гарадзенскай філіі
банка «Прыор-Захад» № 701402 код
718 МФО 152101.

Высакародная мэта аднаўленьня храма-помніка — справа ня толькі праваслаўных вернікаў, але і ўсёй чалавечай супольнасці і дзяржавы. Толькі аб'яднашы нашыя сілы, мы можам уратаваць гэтае ўнікальнае стварэнне нашых продкаў.

Браты й сёстры! Уратуем разам тое,
што належыць усім, мінуўшыне
і прышласьці!

Ад імя праўленьня фонду
Архіепіскап Гарадзенскі і Ваўкавы-
скі Валянцін,
народны дэпутат Рэспублікі Бела-
русь Алег Трусаў,
прафэсар Сяргей Габрусевіч,
намесьнік старшыні Гарадзенскага
гарвыканкама Аляксей Мілінкевіч,
дырэктар Гарадзенскага дзяржаў-
нага музэя гіторыі рэлігіі Людміла
Карнілава.

[illegible]

Як вартаўнік

3 дырэктарам канторы пасварыліся

Жыў-быў Андрэй Браніслававіч. Больш за ўсё на сьвеце любіў ён свабоду, і таму працаваў вяртаўніком у адным невялікім, але дзяржаўным прадпрыемстве, хоць і меў няскончаную вышэйшую адукацыю. Але паміж грашмыма і свабодай выбіраў заўсёды апошняе. Уся ягоная праца складалася з таго, каб сядзець каля тэлефона ў канторы ды чытаць кніжкі, да якіх ён быў вялікі аматар. А дырэктарам прадпрыемства зьяўляўся Уладзімір Казіміравіч — стары камуніст брэжнеўскай гвардыі, даволі кансэрватыўная асоба, тыповы прадстаўнік камандна-адміністрацыйнай сістэмы. Часам дырэктар прыходзіў у кантору, і тады распачыналіся «навукова»-палітычныя дыспуты, дзе і выяўляўся бясспрэчны антаганізм меркаваньняў дырэктара й вяртаўніка. Уладзімір Казіміравіч хваліў старую добрую эпоху, калі людзі пілі й працавалі, мелі каўбасу й танныя аўтабілі, і на чым сьвет ляў дэмакратаў, БНФ і Зянона Пазыняка. Андрэй Браніслававіч узгадваў камуністычна арыентаванаму дырэктару, што кампартыя ў гады масавага гэнацыду зьнішчыла дзесяткі мільёнаў бязьвінных людзей, і называў КПСС яшчэ інакш, як фашыстоўскай бандай.

Але вось распачалася ў краіне «прыхватызация». Начальнікі ды бюракраты ўсіх рангаў пачалі цягнуць да сябе народную маёмасць. Не застаўся збоку ад гэтага грабежніцтва і Уладзімір Казіміравіч. Увосень 1991 года ён «прыхватываў» канторы падведмаснага яму прадпрыемства з вялікім пляцам, складамі ды

іншими падсобнымі памяшканнямі. Ї ўсяго за 1.200 (адну тысячу дзвесьце) рублёў. Амаль задарма. А дзяржаве прыйшлося будаваць для прадпрыемства новую кантору, і абыйшлося гэта будаўніцтва не ў адзін дзесятак тысячаў рублёў. На значную суму абабраў дзяржаву гэты прыхвататар. Але ніхто і ня пікнуў ні з падначаленых, ні з вясковыцаў. Забраў кантору сабе — ну і добра.

Уладзімір Казіміравіч жыві побач з канторай, і заходзіў туды ня толькі дзеля дыспуту з Андрэем Браніслававічам. Ён трымаў добрую гаспадарку, і часам прасіў вартуніка дапамагчы — закінуць на гарышча сена, пасячы дрэваў, разгрузіць машыну з саломай і г. д. Андрэй Браніслававіч ніколі не адмаўляўся, бо пасля гэтай наёмнай працы дырэктар ставіў на стол пляшку самагону, частаваў памочніка, перакрываў сам чарачку-другую, і антаганістычныя дыскусіі пачыналіся з новым імпульсам.

Пасьяла адной такой дапамогі дырэктар запрасіў, як заўсёды, вартаўнік за стол і, выпіўшы моцнага народнага напою, пачаў павучаць, як трэба жыць: маўляў, ня варта змагацца за нейкія эфэмерныя ідэалы, трэба быць хітрым, бо хітрае цялятка дзьева маткі сьсе, а годдзе — ні адной.

— Вось-вось, менавіта цялятка, — пагадзіўся Андрэй Браніслававіч, закусваючы дарагой каўбасой. — Правільна сказаў Гегель: «Хітрасць — гэта розум жывёліны».

— Дык ты мяне жывёлінай называеш? — запытаў абражаны дырэктар. Андрэй Браніслававіч не любіў, калі

яму читалі мараль і вучили, як трэба жыць. Аднак на цвярозую галаву ён сыціпла маўчаў, а вось пад чаркай ягоны язык рабіўся вельмі гострым.

— Дык табе да жыўёліны далёка, —
завёўся вартуаўнік, — жыўёліны ня ўме-
юць красыці, хоць і хітрыя, а ты
ў нашай беларускай дзяржаве стырыў
каля сотні тысяч рублёў.

— Што ты мелеш? — грукнуў па сталю кулаком дырэктар, аж шклянкі падскочылі.

— Я не Мележ,— адказаў Андрэй Браніслававіч.— А вось ты — самы звычайны прахвост, купіў памяшканьне канторы за тысячу з нечым, а дзяржава павінна цяпер будаваць новую кантору.

— Ды я цябе з работы выганю,—
загуў Уладзімір Казіміравіч.

— А гэтыя твае словы даказваюць, што ты ня толькі прахвост, а яшчэ й капээсэаўскі бюратрат, бо крытыкі ня любіш,— Андрэй Браніслававіч падняўся з-за стала.— Ты мяне не выганіш, бо я сам ад цябе пайду.

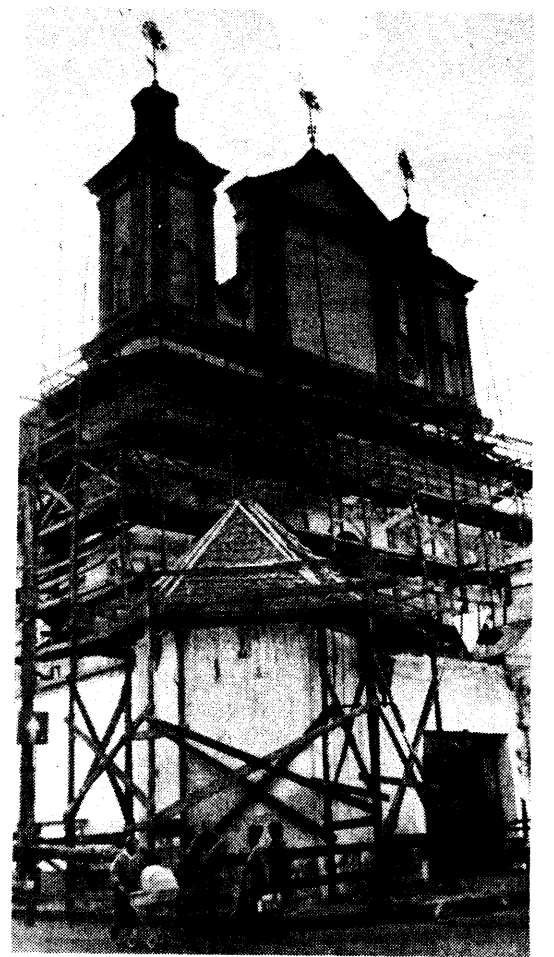
3 гэтымі словамі вартаўнік выцягнуў з кішэні ключы ад канторы й кінуў пад ногі дырэктару.

— Пільнуй сваё дабро сам, злодзей!

І грукнуўшы што сілы дзвярцама, выйшаў з хаты. Вось да чаго даводзіць палітычная палеміка, калі яна з абстрактных тэзаў і аргументаў пераходзіць на канкрэтныя прыклады.

Так і пасварыліся Андрэй Браніслававіч і Уладзімір Казіміравіч, два антаганісты, якія імкнуліся жыць мірна.

Б. МОГАЛЬ.

Рыштаваньні. Фатаграфай А. У.

Ашуканцы

Незвычайныя памагатыя з'явіліся ў зборшыкаў сродкаў на будову ў Пінску праваслаўнага Свята-Хведарскага кафедральнага сабору. Маладыя людзі ў вяртатцы манахаў ужо працяглы час ходзяць па кватэрах пінчукоў і прапануюць набыць будыйскую літаратуру, ахвяраваць сродкі на будоўлю. Многія даверлівыя жыхары ахвотна кладуць грошы ў скарбонку, якую носяць з сабой гэтыя «махляры-манахі», бо, як вядома, будызм і праваслаўе ня маюць нічога агульнага.

8.00. Обзор событий недели. (Для глухих). **9.00.** Мультифильм.
10.20. Фильм для глухих **10.15.** Слово на воскресенье. (Для глухих).
10.20. 10-й канал. Телевизионная программа. **11.00.** Детский час. Дети и ребенок. **11.35.** Документальный фильм. **12.35.** Звезды их дети.
13.20. Прекраснейшие голоса мира. **15.20.** Умножение жизни.
16.00. Кабаре. **16.30.** Час с Жанной Берберой. **17.25.** Программа дня.
18.00. Панорама. «Воскресные годы». Сериал про США.
18.10. Спортивная студия. **18.30.** Космос. **19.30.** Дискуссионно-споразведка. Мюзикол «пр-ва США. **20.10.** Час открытия.
22.00. Панорама. **22.35.** Колесо Фортуны. Телетуризм. **23.10.** Необитаемый остров. **00.00.** Кабаре. **01.00.** Панорама. **01.10.** Вручение

Апошняя старонка

Гандляры, не верце чуткам! Рынак не зачыняць

Такую інфармацыю атрымаў карэспандэнт «Пагоні» у Кастрычніцкім райвыканкаме. Больш таго, ніхто не збіраецца зачыняць рынак на вул. Антонава да таго часу, пакуль не адчыняць новы, як меркавалася, у раёне пасёлка Паўднёвы.

З гэтае нагоды застаецца пажадаць гандлярам толькі добрага надвор'я, бо цяжка падчас назіраць, як тысячамі людзей месіцца бруд на невялікім кавалку зямлі, а вынікі не заўсёды задавальняюць.

Цэны на некаторыя тавары на Гарадзенскім торжышчы за мінулыя выхадныя:

Сьвініна, 1 кг — ад 400 да 1700 руб.
Бараніна, 1 кг — ад 500 да 550 руб.
Цяляціна, 1 кг — ад 600 да 650 руб.
Вэнджаніна, 1 кг — ад 1500 да 2300 руб.
Шынка собская, 1 кг — ад 800 да 1200 руб.
Яйкі, дзесятак — 170—190 руб.
Курыца, 1 шт. — ад 1300 да

1500 руб.
Масла сьметанковае, 250 г — 250 руб.
Морква, 1 кг — 180 руб.
Цыбуля, 1 кг — 40—45 руб.
Бульба, 1 кг — 30—35 руб.
Яблыкі, 1 кг — 130—200 руб.
Сала салёнае, собскае, 1 кг — 450—480 руб.
Сыр «Расейскі», 1 кг — 900—1000 руб.
Дрожжы, 1 кг — ад 250 руб.
Сьмятана, 1 кг — 300 руб.
Мёд, 1 кг — 1000—1200 руб.
Агуркі, 1 кг — ад 350 да 600 руб.
Капуста, 1 кг — 150 руб.
Лімоны, 1 шт. — 70—80 руб.
Апельсіны, 1 кг — 600 руб.
Мандарыны, 1 кг — 650 руб.
Бананы, 1 шт. — 180 руб.
Ружы, 1 шт. — ад 100 да 300 руб.
Гарэлка, 1 бут. — 500—550 руб.
Даляр ЗША — 750—800 руб.

М. ЖЫЛЕУСКАЯ.

Спорт

Перамога беларускага хакею

Адужаўшы ў папярэдніх гульнях адборнага турніру чэмпіянату сьвету ў групе «С» зборні Летувы, Эстоніі і Латвіі, юнацкая зборная нашай дзяржавы выйшла ў фінал, дзе яе супернікамі былі зборні Славеніі і Славакіі. Згуляўшы з лікам 3:3 з камандай Славеніі і перайграўшы з буйным лікам 4:1 зборную Славакіі, нашы хлопцы дабіліся пачэснага права ў наступным годзе гуляць з больш моцнымі камандамі ў групе «Б».

Няўдалы фініш

Няўдала правялі фінальную частку нацыянальнага чэмпіянату Беларусі гарадзенскія валейбалісты і валейбалісткі. Жаночы клуб «Вяснянка» будзе аспрэчваць месцы з пятага па шостае. Мужчынскі клуб

«Камунальнік» таксама застаўся па-за мяжой прызёраў. І ў жаночым, і ў мужчынскім разрадах лідуюць менскія клубы «СКА» і «Камунальнік-1».

На два франты

Адначасова ў хакейных фіналах дзьвюх краін — нацыянальнага чэмпіянату Беларусі й адкрытага першынства Расеі — даваўся сёлетняй вясной гуляць хакэістам гарадзенскага «Нёмана». Калі ў нацыянальным чэмпіянаце нашы хлопцы пасля чарады перамог ідуць другімі сьледам за клубам «Цівалі» (Менск) і маюць выдатныя шанцы здабыць залатыя мэдалі, то ў першынстве замежнай краіны «Нёману» будзе вельмі цяжка скласьці канкурэнцыю расейскім камандам. Гэта вельмі яскрава пацьвердзіла нядаўняя гульня гарадзенцаў з клубам «Сібір» у Навасібірску. На сваёй пляцоўцы нашы таксама спазналі горны паражэньня з лікам 3:4. Каб выйсці ў наступны круг, «Нёману» неабходны дзье перамогі на полі суперніка.

(г. с.)

Фальшывыя «ваўкі»

Адзін з гандляроў валютай на Гарадзенскім торжышчы пры падліку свайго дзённага даходу выявіў шэсьць фальшывых беларускіх купюр. На «пяцёрцы» з выявай ваўка быў дамаляваны яшчэ нуль.

На пытаньне, як гэта ён адразу не адразаваў на такі «жарт», хлопец адказаў, што абмен вядзецца зараз вельмі хутка, каб не заўважылі рэкіцыры, якія патрабуюць пэўны працэнт у сваю кішэню.

(уласн. інф.)

Гараскоп і дыета

АВЕН. Знак розуму, кіруе галавой. Найлепшая страва для мазгоў: злакі, як мага меней мяса і паболей рыбы. Узбуджалінікі не патрэбны. Выключце ўвогуле або абавязкова абмяжуйце ужыванне віна і гарэлкі. Апошні раз есьці за 2 гадзіны да сну.

БЫК. Гэты знак дае добры апетыт, аднак вельмі пажадана не ўжываць вострай і тлустай стравы. Абавязкова выключыце крухмалістыя і мучныя стравы. Моцныя напоі ўжываць толькі ў невялікай колькасці, за выключэннем піва. Напоі з лімонаў карысныя для горла.

БЛІЗНЯЦЫ. Знак розуму, якому неабходна страва для мазгоў, здольная спрыяць на ўтварэньне новых клетак і павелічэнню гэмаглабіну. Жывёльную страву можна ўжываць толькі раз на дзень і толькі ў памяркоўнай колькасці. Пажадана гародніна, малако, перад адыходам да сну цяжкай стравы не есьці.

РАК. Патрэбна быць асабліва разборлівым у дыете. Пазбягайце любой яды, якая выклікае бражэньне ў страўніку. Сьпіртныя напоі і піва непажаданы. Шклянка халоднай вады

нашча і перад сном — цудоўная рэч. Жывёльную страву неабходна выключыць увогуле, найлепшая дыета — рыба, злакі, малако. Шкодныя кандытарскія вырабы.

ЛЕУ. Найлепшая дыета тая, якая маладзіць кроў і павялічвае колькасць чырвоных шарыкаў. Неабходна пазбягаць вострай і тлустай стравы, прытрымлівацца гарманічных і рэгулярных звычак. Рэкамэндуецца възтарыянская дыета.

ПАНА. Дыета вельмі значная для гэтага знака. Сталаванне павінна быць рэгулярным, а яда добра згатавана. Абавязкова ўжывайце малако, гародніну і страву, якая рэгулюе работу кішэчніка, але ў памяркоўнай колькасці. Выключыць страву, якая раздраджэе кішэчнік.

ВАГІ. Ім неабходна лёгкая дыета: рыба, дзічына, малако. Пазбягаць стравы, дзе ёсць цукар. Крухмал і солад дрэнна ўплываюць на ныркі.

Добра есьці яйкі і злакі, сьпіртныя напоі выключыць наогул. Халодная вада — выдатнае піццё нашча з раніцы і ўвечары перад сном.

СКАРПІЕН. Пазбягайце вострай і тлустай стравы. Найлепшая дыета

Крымінальная хроніка

За мінулы тыдзень у вобласці зарэгістравана 137 злачынстваў і здарэнняў, з іх 6 цяжкіх цялесных пашкоджанняў, адно згвалтаваньне, 9 рабаўніцтваў, 3 вымаганні, 40 крадзяжоў дзяржаўнай і 52 асабістай маёмасці. У дарожных здарэннях і на пажарах загінулі 4 чалавекі. За гэты ж час супрацоўнікамі міліцыі тройчы ўжывалася зброя пры затрыманні транспарту, якім кіравалі п'яныя вадзіцелі.

Тыдзень быў рэкордным на вымаганні, бо зарэгістравана тры выпадкі такіх злачынстваў. Чым можна патлумачыць гэтую зьяву? Усё большым нахабствам рэкеціраў ці сьмеласьцю ахвяр? Напэўна, час пакажа, якая тэндэнцыя мае пад сабою падставу. Прыкметная пры гэтым акалічнасьць — усе злачынствы зарэгістраваны ў Горадні.

Так, раніцай 25 сакавіка шасцёра залётных «малайцоў» з падмаскоўя на тэрыторыі склада сумеснага прадпрыемства вымагалі ў гэнэральнага дырэктара фірмы 2 мільёны рублёў, але былі затрыманы супрацоўнікамі

міліцыі і КДБ. Двое затрыманых мелі пры сабе халодную зброю.

У той жа дзень, толькі ўвечары, за заявай ў міліцыю аб вымаганні 600 даляраў ЗША зьяўнуўся 25-гадовы жыхар Горадні, які нідзе не працуе.

А 28 сакавіка двух рэкеціраў «наведальі» кватэру студэнта палітэхнікума па БЛК і таксама патрабавалі «зялёныя» — 200 даляраў. І гэтыя аматары «лёгкага хлеба» былі затрыманы. У іх канфіскавана вучэбная граната і пісталет-запальніца.

У апошні час ніводзін тыдзень не абыходзіцца без фактаў фальшыва-манецтва. Ня стаў выключэннем і гэты.

Так, 25 сакавіка на плошчы ля чыгуначнага вакзала пры спробе збыць фальшывыя купюры вартасцю 100 нямецкіх марак быў затрыманы таксіст. Як высветлілася, фальшывую яму «падсунула» студэнтка Гарадзенскага дзяржуніверсітэта пры разьліку за паслугі на таксі.

Г. СЫСОЙ.

Абвесткі

Дапамагу набыць будаўнічыя матэрыялы. Тэлефанаваць пасля 20.00.: 44-58-48.

Тэрмінова прадам новую лядоўню «Мінск-15 М» за 170 даляраў.

Карыстаньня лядоўні «Снайге-2» ў драўляным корпусе і «Дняпро-3». Кожная коштам по 60 тысяч рублёў.

Пыласос «Цыклон» за 15 тысяч рублёў. Зьвяртацца на тэлефон: 5-74-80 пасля 19.00 гадзін.

Выканаю ўсе віды масажу. Зьвяртацца на тэлефон: 6-41-69.

Танна прадам камп'ютэр «Зь-Спектр». Зьвяртацца на тэлефон 2-49-04 пасля 15.00 гадзін.

Рамантую і раблю прафілактыку ўсіх відаў швейных машын. Тэлефанаваць: 2-62-39

Прадаю прышчэпы грушаў «Прыгажуня клада» і «Бэры», а таксама лазу вінаграда. Тэл.: 2-35-00.

Дождж. Фатаграфаваньне А. Макаравіч.

Бежанцы

Апошнім часам у Гомлі зьявілася багата людзей без дакумэнтаў і пэўнага месца жыхарства. Яны знаходзяць сабе прытулак на вакзалах, у гатэлях ці проста засяляюць дамы, што падрыхтаваны да рамонту. Гэта бежанцы з Грузіі, Абхазіі, Малдовы, Чачні і іншых канфліктных рэгіёнаў. Мясцовыя ўлады і насельніцтва дапамагаюць трапіўшым у бяду ў асноўным парадзі: дзе лацьвей знайсці працу і жылло. Дзякуючы гэтаму, на Гомельшчыне знайшлі сабе працу 300 бежанцаў-беларусаў і звыш 100 расейцаў.

Курс валюты банка «Комплекс» у Горадні 1 красавіка

Назва валюты	Скупка	Продаж
Даляр ЗША	746	787
Нямецкая марка	436	484
Ангельскі фунт	970	1111
Французкі франк	126	141

Папраўна. Канфэрэнцыя «Фінансаво-эканамічныя асновы самакіраваньня абдуцэнта ў Горадні не 3 красавіка, як папярэдне паведамлялася, а 24 красавіка.

«ПАГОНЯ»

Рэдактар С. АСТРАЎЦОЎ

Заснавальнік: культурна-асьветніцкі фонд «Бацькаўшчына»

Адрас рэдакцыі: 230023, г. Горадня, вул. Дамініканская, 1.
Тэлефоны: 45-29-96, 45-41-83.
Газэта выдаецца штотыдзень па пятніцах. Індэкс 63124. Ліцэнзія № 465.
Фотанабор, афсэты друк.
Гарадзенская вобласная ўзбуйненая друкарня: 230003, г. Горадня, вул. Паліграфістаў, 4.
Тыраж 3400 паасобнікаў. Замова 1732
Нумар падпісаны да друку 1.04.1993 г.

Падрыхтаваў А. КАНДРАШОЎ.